

Arrest

nr. 196 907 van 20 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2016 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in. Uit het EURODAC verslag bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker genomen werden in Italië op 14 november 2016.

Op 21 december 2016 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een

derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Op 11 januari 2017 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 22 (1) van de Dublin III-verordening. Italië beantwoordde dit verzoek niet binnen de voorgeschreven termijn van artikel 22 (1) van de Dublin III-verordening, waardoor de Italiaanse instanties overeenkomstig artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat wordt (*tacit agreement*).

Op 19 mei 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Verzoeker vecht thans enkel de component van de "weigering tot verblijf" aan.

Deze component, die op dezelfde datum aan verzoeker betekend werd, luidt als volgt.

"In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer naam : A. N.

voornaam: A.M.

geboortedatum: [...]1987

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Syrië (Arabische Republiek)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België te niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, mat toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, De betrokkene, Syrisch staatsburger die van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 2&11.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 07.12.2016 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van zijn origineel paspoort met nummer [...] (afgegeven door Consulate Dubai op 07.07.2015 en geldig tot 00.07.2017), zijn origineel militair boekje met nummer 2005/351 (afgegeven door Directe Generaal op 13.01.2005) en zijn originele identiteitskaart met nummer [...] (afgegeven te Nowa op 18.12.2002). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 14.11.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 21.12.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Herin verklaarde hij ongeveer 4 jaar voor de datum van dit gehoor vertrokken te zijn vanuit Daraa (Syrio) en stelde hij eerst per vliegtuig naar Dubai (Verenigde Arabische Emiraten) te zijn gereisd waar hij ongeveer 1 jaar verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig verder door naar Soedan waar hij ongeveer 4 maanden verbleef te Khartoem (SDN) verbleef alvorens per wagen door te reizen naar Tsjaad waar hij ongeveer 10 dagen verbleef, Vervolgens reisde betrokkene per wagen verder door naar Libië waar het ongeveer 1 maand te Sabratha (L8Y) verbleef alvorens per boot verder door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 14.11.2016 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en verklaarde dat hij er toe verplicht werd, Hij benadrukte echter geen asiel te hebben gevraagd in Italië. Betrokkene verklaarde ongeveer 4 dagen in Italië te hebben verbleven in een opvangcentrum te Sicilië (IT) alvorens per wagen en trein door te reizen naar Frankrijk waar hij 1 dag te Marseille (FR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar België. Betrokkene verklaarde op 26.11.2016 gearriveerd te zijn in Brussel (BE) en hij vroeg asiel in België op 07.12.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat de asielprocedure in België sneller verloopt. Daarnaast verklaarde hij ook in België graag als landbouwer te willen werken en stelde dat hij dat gezinshereniging veel eenvoudiger verloopt in België

Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië, in dit verband verklaarde hij dat het in Italië onmogelijk

Is om een kwalitatief bestaan op te bouwen. Verder verklaarde hij ook dat zijn zoon mentaal gehandicapt is en dat hij België beter behandeld kan worden dan in Italië;

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Hij stelde wel een broer te hebben (A. N., M., ca.32 jaar oud) die te Zweden verblijft.

Op 11,012017 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instantie. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2015 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 13,03,2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM)oordeelde dat een verwijdering door een Lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens {EVRM}. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situaties in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen {Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12,6 juni 2013},

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 2142.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-4&3/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan, Bijgevolg(moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. Op loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgestoten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens {BVRU} of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie EU-Handvest), Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343-2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, Indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, Elke lidstaat h dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in Zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Verder wensen we nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene

hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld, Betrokkene bevestigde hét feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en verklaarde hieromtrent dat hij hiertoe verplicht werd door de Italiaanse autoriteiten, in dit verband benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26,06,2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van «en derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht! zijn vingerafdrukken te laten registreren Kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten:

Betrokkene benadrukte tijdens zijn gehoor verder ook dat hij geen asiel vroeg in Italië Dit wordt ook bevestigd door het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene dat inderdaad een registratie omwille van illegale binnenkomst (cfr. EUODAC resultaat type 1) aantoonde en niet omwille van een asielaanvraag (cfr. EUODAC-resultaat type 1), Echter benadrukken we desbetreffend dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013; "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr, 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die 4 lidstaat. De verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden," Dit toont dan ook aan dat de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene werd vastgesteld aan de hand van de illegale binnenkomst van betrokkene. Het M dat betrokkene geen asiel vroeg in Italië heeft dan ook geen invloed hierop. Verder impliceert bovenstaande ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien bij dat wens is verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zat dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wel voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen* die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Indien 2e nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40),

Indien verder zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat deze hypothetische situatie niet van toepassing is op de casus van de betrokkene. Het Italiaanse Decreet 142/2016 van 18 augustus 2015» dat voorziet in deze mogelijkheid, handelt immers over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een asielaanvraag hebben ingediend, Het decreet vormt een omzetting van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om Internationale bescherming (De opvangrichtlijn). Artikel 3(1) van deze Richtlijn bepaalt zeer duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied inclusief aan de grens» in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, Indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om Internationale bescherming vallen". De betrokkene diende in Italië zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek geen asielaanvraag in, maar verbleef gedurende de gehele periode op illegale wijze in het land. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene noch enige vorm van opvang genoot - in het kader van registratie of humanitaire redenen - doet hier geen afbreuk aan en

bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een asielaanvraag onverminderd mogelijk zal zijn.

We benadrukken verder ook dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert daarbij ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die Internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/S0/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren;

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde pijn te hebben aan zijn linkervoet ten gevolge van een wonde die hij opliep tijdens de oorlog. Desbetreffend merken we op dat betrokkene hieromtrent tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht en dat betrokkene tevens ook verklaarde voorts in goede gezondheid te verkeren. Er zijn in het dossier van betrokkene dan ook geen elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, waarin gesteld wordt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid, merken we op dat dit arrest stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgen het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1997 geboren man wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Jordanië verblijven. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid «en overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot aan Schending van artikel 3 van het EVRM {EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, All e.a v+ Zwitserland an Italië}» De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologische vlak dermate specifieke reden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waar de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Verder benadrukken we dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van ander meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systematisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland {EHRM 02.04.2012 mF. 27755^0 Mohamed Hussein e.a; V; Nederland en Italië §43^ 44, 46 en 49}. Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in 4e zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde hierin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S. & {§35}.

We merken desbetreffend ook op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan Malpensa, Bologna,...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen ook in Italië nog niet in opvangcentrum werden geplaatst toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-Opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). Zo blijkt uit het AIDA-rapport dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang enerzijds en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving, in de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, COA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot: asielzoekers kunnen dooistromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin- terugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt tilt het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NOO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië., Een andere recente bron in het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" —Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen» die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf, Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders betreft we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn, We merken op dat de auteurs verscheiden malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese Richtlijn ter zake (pagina 12), Welzijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. in het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die stättliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105,248 Plätze", pagina 1\$). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (AftfCI - "Assodazione nazionale Comuni italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere: uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asyomtomeurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expanslan>). Dit toont alvast ook aan dat er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd worden om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen en Italië; heeft dan ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Recette informatie wijst er dus op dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers na de eerstelijnsvoorzieningen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, m het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen, In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden Daarenboven kunnen geenszins (...) algemeenheid en verscheidenheid zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van betrokkene zouden aantasten, Zo wordt in het AIDA-rapport gesteld: 'nevertheless, It must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre and the level and quality of the services provided by the body managing each centre' (p. 73).

Betrokkene verklaarde verder ook dat het onmogelijk is om een kwalitatief leven op te bouwen in Italië en hij stelde in België graag als landbouwer te willen werken. In dit verband verwijzen m nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië, Hieruit blijkt dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen recht hebben op maandelijkse financiële steun sinds 31.12.2015 {p. 65} Daarnaast wordt in dit rapport ook vermeld dat asielzoekers 6 maanden na de indiening van hun asielaanvraag het recht hebben om te werken en dat er ook verscheidene opleidingen en trainingen in dit verband worden aangeboden In de opvangcentra In Italië in samenwerking met de bevoegde Italiaanse instanties omtrent de arbeidsbemiddeling en activering (p. 77-70), Dit toont dan ook duidelijk aan dat betrokkene in Italië ook de mogelijkheid zal hebben om te werken en met behulp van verscheidene organisaties opzoek te gaan naar professionele activering.

Betrokkene stelde verder ook dat in België de asielprocedure veel sneller verloopt in vergelijking met Italië. Hieromtrent wenssen we nogmaals op te merken dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, Het feit dat de asielprocedure in Italië dan ook een langere tijdsduur kent kan dan ook niet beschouwd worden als een dermate systematische tekortkoming waaruit dient te worden afgeleid dat een overdracht van betrokkene aan Italië een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert of een risico op een dergelijke schending, We verwijzen desbetreffend ook nogmaals naar het bovenvermelde geactualiseerde AIDA-rapport over Italië. Hierin wordt melding gemaakt van het feit dat beslissingen omtrent asielaanvraag in principe binnen de 6 maanden na de asielaanvraag worden genomen in Italië. Maar het rapport maakt ook melding van het feit dat deze limiet uitgebreid kan worden met 9 en maximum 12 maanden op basis van concrete omstandigheden in de individuele dossiers en met het oog op het bekomen van een nauwkeurig en volledig onderzoek van verzoeken tot internationale bescherming {p. 18-19). We merken op dat het enkele gegeven dat me^> een bepaalde termijn moet wachten op de behandeling van de asielaanvraag nog niet aantoon dat betrokkene bij overdracht naar Italië een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden strijdig met artikel 3 EVRM omwille van structurele gebreken in de asielprocedure.

Verder verklaarde betrokkene ook dat gezinshereniging veel eenvoudiger verloopt in België en hij verwijst in dit verband ook naar het feit dat zijn minderjarige zoon mentaal gehandicapt is en dat hij beter in Italië dan in België behandeld kan worden. in dit geval merken we op dat betrokkene individueel naar Italië en België reisde en ook individueel asiel vroeg in België. Betrokkene was dan ook niet vergezeld door zijn minderjarige zoon» zijn andere kinderen of zijn echtgenote die te Jordanië verblijven. Daarnaast merken we betreffende het feit dat betrokkene verder ook verwijst naar de procédure van gezinshereniging als reden om in België asiel te vragen op dat het opstarten van een asielprocedure met als doel gezinshereniging aan te vragen te kaderen valt onder een manifest misbruik van de asielprocedure. De asielprocedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève zp ontvlucht en dit omwille van een van de motieven van de Vluchtelingenconventie of en mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, Een asielprocedure opstarten met gezinshereniging als doel valt dus buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en oneigenlijk gebruik maken van deze procedure.

Verder wenssen we ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (Hotspot italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016), verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest kunnen impliceren, We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zat gebracht worden. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en

wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van Schending van 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpcedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013, V) te benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen melding maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als onmenselijk of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo maakte betrokkene geen melding van specifieke bezwaren of verzet tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We benadrukkén hierbij dan ook dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor Asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellend e blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen omwille van de massale en continue toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voortdoen doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië volgens ons voldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde .rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Chrisopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531,09.06,2014; "Italy- over 100,000 refugees and migrants have reached italy by sea In 2&14- Many moved forward to other European cottries* AiDA^ 09.09,2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refuges protection In Italy", ^ili 2013; Italy increases reception place and improves treatment of sybsidiary protection beneficiaries8, EÇRE Weekly Bulletin, 30.04,2015; "Third Resettlement and Relocation Forum « Italien roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen Wordt dan ook besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(i) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 61/5 van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen met toepassing van artikel 22(7) van de Verordening 604/2013."

Op 14 juni 2017 repatrieerde de gemachtigde verzoeker naar Italië.

2. Onderzoek van het beroep

Tegen de weigering van verblijf voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort het Vluchtelingenverdrag), van artikel 18 en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) *iuncto* artikel 13 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort de Kwalificatierichtlijn), van artikel 17 van de voormelde Dublin III-verordening, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

*“3.2. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:
(...)”*

*De overnameaanvraag werd op (sic) aan Italië gericht die de vraag niet beantwoordde.
De bestreden beslissing schendt artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en artikel 17 van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 om de volgende redenen.*

De soevereiniteit van een Staat is de conditio sine qua non om als een Hoge Verdragsluitende Partij tot een verdrag te kunnen toetreden en deze te ondertekenen.

De Staat staat hierbij met betrekking tot de punten die in het verdrag worden geregeld haar soevereiniteit af en is door de verplichtingen die het verdrag haar oplegt gehouden (pacta sunt servanda).

In casu is dit de verplichting om de vraag om asiel sensu stricto te onderzoeken. Verzoekende partij kan zich middels artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd beroepen. Concreet stelde verzoekende partij deze vraag om asiel sensu stricto op 7 december 2016 een eerste keer in: de registratie van haar vingerafdrukken in Italië die als Eurodac type 2 enkel betrekking hebben op de illegale binnenkomst kunnen hieraan niets wijzigen.

De Europese Unie is geen Hoge Verdragsluitende partij bij Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en haar wetgeving kan deze niet wijzigen.

Het Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals aangevuld door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (Considerans (3) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011; Considerans (3) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)).

Het feit dat de Europese Unie het asiel sensu stricto systeem van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 uitbreidt met de subsidiaire beschermingsstatus dat zij wel kan beregelen en wijzigen verandert niets aan de onaantastbaarheid van het voormelde asiel sensu stricto systeem dat volledig en niet-restrictief wordt overgenomen.

Verwerende partij kan daarom geen gebruik maken de Dublin III-verordening als escape clause op haar soevereiniteit wat de vraag om asiel sensu stricto betreft waarvan de onderzoeksplicht via artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wortelt.

De toepassing van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 zonder de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 is een directe inbreuk en beperking van het asielrecht sensu stricto in de zin van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 door verwerende partij als Hoge Verdragsluitende Partij.

Verwerende partij kan enkel gebruik maken van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 nadat zij haar heeft uitgesproken over de vraag om asiel sensu stricto en enkel en exclusief met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat in wezen een Europeesunierechtelijke uitbreiding van de internationale asielbescherming sensu stricto is en daarmee door het Europeesunierecht wordt beheerst. De subsidiaire bescherming of asielbescherming sensu lato (internationale bescherming tegen: doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 15 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU

van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011) is subsidiair of letterlijk ondergeschikt internationaal beschermingsrecht dat pas en cascade toepassing vindt.

Het kernartikel van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 is artikel 17 dat de soevereiniteit van verwerende partij intact laat.

Verwerende partij heeft zich in casu niet over de vraag om asiel *sensu stricto* van verzoekende partij uitgesproken vóór haar toepassing van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 en schendt hierdoor het recht op asiel van verzoekende partij gegarandeerd door artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

Verwerende partij dient de aanvraag om asiel *sensu stricto* van verzoekende partij met betrekking tot Syrië en haar problemen aldaar zoals hoger toegelicht te onderzoeken. Immers is het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervoor wettelijk exclusief bevoegd en moet zij kunnen nagaan of er geen vaststaande feiten aanwezig zijn die de nood aan erkenning als vluchteling zeker aantonen. Verwerende partij kan hierover niet oordelen nog voortijdig in toepassing van het Europees asielstelsel de asielaanvraag naar zich toe trekken.

Schending van de voormelde artikelen.

Om dezelfde redenen schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij de wet en haar wettelijke en positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidscontrole (R.v.V. nr. 181.740 van 3 februari 2017).

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en niet pertinent en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

Verzoeker legt niet nader uit op welke manier artikel 41 van het Handvest werd geschonden door de bestreden beslissing zodanig dat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag betreft de definitie van de term “vluchteling”.

Artikel 18 van het Handvest luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“Verlening van de vluchtelingenstatus De lidstaten verlenen de vluchtelingenstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend.”

Artikel 17 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Discretionaire bepalingen 1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich.

Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.”

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§2 [...]

§3 [...]

§4 [...]

§5 [...]”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name de artikelen 13, 17, 22 (1) en 22(7) van de Dublin III-verordening, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker eerst in Italië werd geregistreerd omwille van illegale binnenkomst.

Verder verduidelijkt de gemachtigde aangaande het Vluchtelingenverdrag het volgende: “We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-4&3/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan, Bijgevolg(moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgestoten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens {BVRU} of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie EU-Handvest), Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343-2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, Indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers In die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Vervolgens is de gemachtigde *in concreto* nagegaan of een overdracht van verzoeker aan Italië een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en dit in het licht van de concrete verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor en in het licht van het AIDA-rapport en het OSAR/SHF-rapport over Italië aangaande de asielprocedure en opvangsituatie van asielzoekers. Na een uitgebreid onderzoek komt de gemachtigde tot de conclusie dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 (1) van de Dublin III-verordening. Verzoeker laat met zijn zuiver theoretisch betoog, volledig na om concreet de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Italië of de eventuele problematiek voor hem persoonlijk na overdracht naar Italië uiteen te zetten. Verzoeker heeft ook nagelaten om de overdracht door middel van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna verkort UDN-procedure) aan te vechten voorafgaandelijk aan de overdracht. Het betoog van de raadsman van verzoeker ter zitting dat de UDN-procedure zinloos zou zijn omdat er bij een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat nooit voldaan zou zijn aan de voorwaarde van het “moeilijk te herstellen ernstig nadeel”, kan geenszins gevolgd worden. De raadsman beweert dat de overdracht wel een ernstig nadeel kan veroorzaken, maar dat dit nooit moeilijk te herstellen zou zijn omwille van het bepaalde in artikel 30 (2) van de Dublin III-verordening. De raadsman gaat hiermee volledig voorbij aan artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet waarin is bepaald dat de voorwaarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder andere van rechtswege wordt geacht te zijn vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Bijkomend houdt het feit dat op grond van artikel 30 (2) van de Dublin III-verordening in geval van vernietiging na overdracht de betrokkene op kosten van de lidstaat die de overdracht heeft verricht,

moet worden teruggezonden, geenszins in dat zich ondertussen geen ernstig nadeel kan hebben voorgedaan dat eveneens moeilijk te herstellen is. Men kan immers geenszins op algemene wijze aannemen dat elk ernstig nadeel dat zich ondertussen kan hebben voltrokken, door het loutere feit van de terugzending zal worden hersteld.

De Raad acht de motieven van de gemachtigde aangaande de verhouding tussen het Vluchtelingenverdrag en de Dublin III-verordening draagkrachtig en deugdelijk, dermate dat een schending van de motiveringsplicht in de zin die verzoeker aanvoert, niet kan worden aangenomen.

Verzoeker voert vervolgens een betoog gestoeld op de soevereiniteit van de Staat. Hij wijst erop dat verzoeker zich middels artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Vluchtelingenverdrag kan beroepen. Verzoeker vroeg op 7 december 2016 asiel aan in België. Het feit dat verzoeker geregistreerd werd in Italië zou daar niets kunnen aan wijzigen. Hij stipt aan dat de Europese Unie het Verdrag van Genève van 1951 moet eerbiedigen en wijst hiervoor naar de consideransen 3 en 4 van de Kwalificatierichtlijn die erop wijzen dat het Europees asielstelsel stoelt op een volledige en niet-restrictieve toepassing van het Vluchtelingenverdrag en dat dit verdrag de hoeksteen vormt van het internationale rechtstelsel.

Verzoeker wijst erop dat uit het Vluchtelingenverdrag blijkt dat een onderzoeksplicht van de asielaanvraag "*sensu stricto*" rust op de verwerende partij nu artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wortelt in het Vluchtelingenverdrag en onrechtstreeks in artikel 18 van het Handvest en artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn. De Dublin III-verordening zou door de gemachtigde niet als "escape causule" gebruikt kunnen worden om niet tegemoet te komen aan zijn verplichting de asielaanvraag te onderzoeken. De gemachtigde zou pas van de Dublin III-verordening gebruik kunnen maken nadat hij zich heeft uitgesproken over de asielaanvraag. De asielbescherming "*sensu lato*" houdt eveneens de subsidiaire bescherming in. Volgens verzoeker is artikel 17 het kernartikel van de Dublin III-verordening nu dit artikel de soevereiniteit van de gemachtigde intact laat. Nu de gemachtigde niet eerst de vraag om asiel in het licht van de status van vluchteling heeft onderzocht alvorens toepassing te maken van de Dublin III-verordening zouden de voormelde bepalingen geschonden zijn. De Raad zou enkel kunnen vaststellen dat de gemachtigde zijn positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd. De motieven zouden kennelijk niet deugdelijk zijn, hetgeen eveneens een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Verzoeker kan geenszins dienstig voorhouden als zou respect voor het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 18 van het Handvest per definitie en in elk geval, ondanks een eerdere registratie in een andere lidstaat, inhouden dat de gemachtigde moet toepassing maken van de discretionaire bepaling zoals neergelegd in artikel 17 van de Dublin III-verordening en zich zou moeten uitspreken over de asielaanvraag ten gronde alvorens toepassing te maken van de Dublin III-verordening. Een dergelijk standpunt gaat voorbij aan de essentie van de Dublin III-verordening die er juist in bestaat om met het volle respect voor het Vluchtelingenverdrag en voor het recht op asiel te bepalen "*welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend*", zoals de titel het zelf stelt. Verzoeker gaat met zijn stelling ook volledig voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ook al betreft dit een weerlegbaar vermoeden.

Zo verwijzen niet enkel de consideransen uit de Kwalificatierichtlijn naar de primordiale rol van het Vluchtelingenverdrag, maar eveneens considerans 3 van de Dublin III-verordening waarin de Raad leest:

*"De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de **volledige en niet restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève** betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève" genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen. (eigen benadrukken)"*

Het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest wordt eveneens opgenomen in de 39^e considerans van de Dublin III-verordening:

“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.(eigen benadrukken)”

De verhouding tussen het respect voor het Vluchtelingenverdrag, artikel 18 van het Handvest en de Dublin III-verordening werd door het Hof van Justitie reeds toegelicht in het arrest N.S. en M.E. tegen Secretary of State for the Home Department van 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, waarnaar de gemachtigde ook terecht verwijst.

Dit arrest stelt onder meer als volgt:

“75. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, Salahadin Abdulla e.a., C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, Jurispr. blz. I-1493, punt 53, en 17 juni 2010, Bolbol, C-31/09, Jurispr. blz. I-5539, punt 38). 76 Zoals in punt 15 van het onderhavige arrest is opgemerkt, vermelden de diverse voor de hoofdgedingen relevante verordeningen en richtlijnen dat zij de grondrechten en de in het Handvest erkende beginselen in acht nemen.

77 Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van 6 november 2003, Lindqvist, C-101/01, Jurispr. blz. I-12971, punt 87, en 26 juni 2007, Orde van Franstalige en Duitstalige balies e.a., C-305/05, Jurispr. blz. I-5305, punt 28).

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.”

Verder stelt dit arrest eveneens:

“Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling. Onder voorbehoud van de door artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 geboden mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen moet, wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een andere lidstaat van de Europese Unie en wanneer blijkt dat deze staat op basis van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat is, de lidstaat die de asielzoeker diende over te dragen het onderzoek van de criteria van dit hoofdstuk voortzetten, teneinde na te gaan of aan de hand van een van de verdere criteria kan worden vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker zijn geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Zo nodig dient hij het verzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003. 3) De artikelen 1, 18 en 47

van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie leiden niet tot een ander antwoord. (eigen benadrukken)”

Dit standpunt werd later eveneens bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest Puid van 14 november 2013, C-4/11.

Zo stelt dit arrest:

“Wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen aan de hand van de criteria genoemd in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de betrokken asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – en het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om dit na te gaan –, mag de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de asielzoeker niet overdragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, en moet hij, onder voorbehoud van de mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen, de criteria van dit hoofdstuk verder hanteren om na te gaan of een andere lidstaat volgens een van die criteria kan worden aangewezen als lidstaat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen of, indien dat niet kan, volgens artikel 13 van die verordening. In een dergelijke situatie impliceert de onmogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, als zodanig echter niet dat de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 verplicht is dat verzoek zelf te behandelen. ”

Recent stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin III-verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III-verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel volgens het Hof van Justitie niet in dat de overdragende Lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Kort samengevat blijkt dus uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van artikel 4 van Handvest in geval van overdracht aan een andere lidstaat niet kan getolereerd worden, noch in de situatie van systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, noch omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, maar het Hof van Justitie bevestigt wel met klem het principe van het (weerlegbaar) vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is steeds voorzichtig geweest in de gevolgen die dit heeft voor de lidstaat die vaststelt dat een overdracht een schending kan inhouden van voormeld artikel. Het Hof van Justitie stelt immers in de voormelde arresten vast dat de lidstaat in zo'n geval vooreerst op zoek kan gaan naar een andere lidstaat die verantwoordelijk zou kunnen zijn en “zo nodig” zelf de verantwoordelijkheid opneemt.

Bijgevolg kan verzoeker geenszins in zijn theorie gevolgd worden als zou een lidstaat er omwille van het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag, in artikel 18 van het Handvest, in artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn of artikel 17 van de Dublin III-verordening steeds en altijd toe gehouden zijn een onderzoek van de asielaanvraag te doen, alvorens te gaan bepalen welke lidstaat voor die taak verantwoordelijk is. Het is enkel zo dat de Dublin III-verordening als afgeleid recht moet worden uitgelegd op een wijze die niet in conflict komt met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (cf. § 77 van het voormeld arrest C-411/10 en C-493/10).

Bijgevolg moest de gemachtigde overgaan tot een zorgvuldig onderzoek of de overdracht naar Italië in lijn is met de grondrechten zoals het recht op asiel dat steun vindt in artikel 18 van het Handvest en met het non-refoulementbeginsel als kernbepaling van het Vluchtelingenverdrag. Het recht op asiel sluit evenwel geenszins per definitie uit dat lidstaten de mogelijkheid behouden om vreemdelingen over te

dragen aan andere lidstaten, omdat die verantwoordelijk zijn voor het onderzoek naar de noodzaak aan bescherming.

Een toepassing maken van de Dublinverordening pas nadat de lidstaat eerst zelf het onderzoek naar de vluchtelingenstatus heeft gedaan, zoals verzoeker voorstelt, is zinloos nu een lidstaat door een onderzoek te doen naar de grond van de asielaanvraag juist de verantwoordelijkheid voor het onderzoek op zich heeft genomen en hiermee erkent de verantwoordelijke lidstaat te zijn.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat rechtstreeks verwijst naar het Vluchtelingenverdrag, leidt niet tot een andere conclusie.

Een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Vluchtelingenverdrag, of van artikel 18 van het Handvest *inuncto* artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 17 van de voormelde Dublin III-verordening of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel gericht tegen de weigering van verblijf is, deels onontvankelijk, deels ongegrond.

Waar verzoeker nog stelt zich het recht voor te behouden om op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet bijkomende stukken neer te leggen ter zitting, heeft de Raad er reeds herhaaldelijk op gewezen dat verzoeker zich niet in de huidige annulatieprocedure kan beroepen op het bepaalde in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel heeft enkel betrekking op het neerleggen van nieuwe elementen tot de sluiting der debatten in de procedure waarin de Raad een hervormingsbevoegdheid heeft, *quod non in casu*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES